

Són 150

Avui,
dimarts de gràcia i desgraciat,
darrere la barra he vist
uns atributs desafiants,

en el sopor d'aquests dies,
uns atributs de la més alta casta
i m'has dit són cent cinquanta,
i he acceptat el rept.

Sense alçar vista del pecat,
me prenoliat el carajillo amb els llavis
i l'he engolit d'un glop.

i és a hores d'ara
que puc acontentar-me en ser client,
per tota forma d'observança
a la natura divina que et precedeix
i que m'explica;

i em diuen que estic viu encara
i que lluny de ser tot un somni
tu m'atens,
són carajillos d'aquesta mena
que em desperten a la vida,

avui no és dimarts,
segur que no.

Aquest diumenge de glòria
barates venien les resurreccions,
a cent cinquanta.

Zero noranta

Una monja pervertida,
una golfa immaculada,
una carn preservativa,
una ofrena descarnada.

Tens l'olor de tots els vicis mortals,
doctora a l'altra banda de la barra,
tu que pots diagnosticar-me el meu
mal,
sanadora del dolor, gran xamana.

El davantal turgent d'una Afrodita,
el rimel d'una verge sevillana;
mai ha de servir cafè amb sacarina,
sinó resurreccions a 150.

Em buidí les butxaques de
pessetes,
buscant-te pels santuaris de l'alba;
tu, que feres del dimarts un
diumenge,
toca'm el cafè de record canalla.

Pagament sense divisa,
mare de la carn en flama,
flor de negra mantellina,
Salve, reina de la barra!

La cambra

Hi ha d'espais més silenciosos
que la barra del teu bar,
hi ha sagrais on les hòsties
es despullen per dormir.

Jo no busque una caseta
per criar una família,
jo no busque altres oficis
per poder eixir de pobre.

He trobat altres cambres
que em serviren un cubata,
he trobat un fum de barres
on passar tota la nit;

però els grans descobridors
han passat tots a la història,
ja no queda un cantonet
on poder reviscolar.

Ja no busque, ja no trobe;
les tavernes sense cor,
matinades sense lluna
i la pell sense carícia.

Ara saps que sóc qui espera,
en silenci i refugiat
a recer d'un whisky amb gel,
la calor d'unes mamelles;

sóc qui espera la besada
dels llavis de l'entreuix,
sóc qui espera el teu solstici
amb els ventres empeltats.

Sóc qui espera, qui t'espera,

recolzat al mostrador;
qui t'espera, sense hores,
tot borratxo de paraules.

Saliva canalla

Pren-me la mà.
Pren-me la mà,
com les esponges l'aigua.
Pren-me la mà

que el temps es gira
contra els que no mouen,
que veus la lluna parda
ferir la beta d'eixos ulls
que es clouen.

Pren-me-la fort,
pren-me-la fort,
Porta'm a l'herba
d'una matinada
on el desig que beu
la pell més crema;

que em porten nits
de saliva canalla
les cames bordes
de la teua arbreda.

Potser em prenga
dels ramals la por,
Que, advers l'oratge,
em fosque la mirada,

Potser la fam
la perda d'un sol mos.
Potser la fam
la perda d'un sol mos.

I per si hi ha un cas,
que siga via llarga
l'ardent besada
de la temptació,

que nasca prístina
la desbravada.

Potser em prenga
dels ramals la por,
que, advers l'oratge,
em fosque la mirada,

Potser la fam
la perda d'un sol mos.

Abril

Com un tràfec de sandàlies
per les rutes de l'amor;
com la vespra sense núvols
de jornades de plaer;
com un cel pintat de rojos
per les ales dels pardals.

Estilisme d'espardenya
i un beset per berenar;
poesia entre les cames
perseguint un cul de Pasqua;
confessions a quatre veles,
lluna gran, carrers banyats.

Dolça eterna simfonia
de la pell adolescent;
un grapat d'arena als peus
i uns camins per passejar;
tarongers oberts en flor
i un desig que al vent desperta.

Un empelt de llum als ulls
al racó de la memòria;
estació d'enllaç dels nervis
i un carnet d'identitat;
la vesprada que em revela
la cançó que habita en mi.

En abril seré persona;
en abril seré, Senyor,
oració de sèquia plena,
partitura de la nit,
la ressaca d'una aurora,
primavera de demà.

L'altre heroï

Més lluny...

Més lluny de les arbredes verdes i dels amplis cabdals d'aigua,

avança amb l'ànima sota el braç
com qui porta una viena de pa
recent cuïta, encara cruixent.

Més lluny...

Enllà les canyes braves que indiquen el
camí de l'aigua,

allà on s'acaba el terme de terra que
deixa lloc a la mar,
on estels cauen sense fer bac
i el sol no veu horitzó on aguaitar...

Més lluny...

Més lluny de les arbredes verdes i dels
amplis cabdals d'aigua

Era allí si el coneixement s'esvaïa per
inèrcia,
allí era, si igual donava saltar que
soterrar, escoltar què fer,
posem per cas que allí seria
quan confià l'heroï la seua ànima a la
dansa dels elements.

Tocar mare

De vegades tinc por i no ho comente,
m'ho calle com si fóra una vergonya,
ho amague per si de cas molestara,
embolique el meu jo i el fique en oli.

De vegades em sorprén un vell pànic,
l'atàvic monstre d'un infant petit,
i busque pels meus clavills companyia
i evoque els precés que ho conjuraven
tot.

A voltes correria a tocar mare,
diria el seu nom i el sol eixiria,
trencaria el sostre d'aquest silenci.

A voltes un nom diria les coses,
aquetaria els vents i les paüres,
obriria tots els pots de conserva.

El jove heroi

Quan les ombres vinguen fèrtils
carregades de tenebres
i m'amollen al damunt
un cadàver d'incerteses,
posaré l'esquena recta
com si fos davant el mestre
per sostindre el pes de coses
que ara avui no puc entendre.

Quan les ombres vinguen bordes
per llençar-me un feix de greuges
correré descalç la cursa
pels estadis de les penes,
i en girar una revolta
entre tolls, barrancs i sèquies,
comprenderé com certes ombres
es nodreixen d'àngels febles.

Correré llavors més ràpid
des d'Esparta fins Atenes
per a dir als sacerdots
que podem guanyar els perses,
i si el joc d'una pregunta
m'amenaça per darrere
a l'Esfinx farà saber
que la glòria és dels atletes.

Correré llavors més lliure
sense el pes de les cadenes
i a l'altar de la saviesa
deixaré un present d'ofrenes.
Llavors no hauré de córrer
per poder anar ben destre,
sols hauré de caminar,
com el sol, el cel i el vespre.

Si les ombres vénen fosques
com tronades de setembre
trobaran en mi un arcàngel
sense por a les fronteres.

Octubre

Les fulles plouen de les plataneres
un llit de melsa pentina el carrer,
encara porte roba de rebaixes
i el teu record com muda
d'entretemps;
ja són tan altres rostres i façanes,

ja la ciutat ignora els seus budells
i jo em baralle amb totes les
voreres
quan obri el teu calaix al
pensament.

I què vindrà després de tu i de mi
si els anys ens fan i ens tornen a
desfer?
Després de tot octubre sempre
aplega
i cerca l'aire l'ànima d'un bes,

un carajillo i quatre assignatures,
els deures clàssics que deixí per
fer,
el teu fantasma al cel de Blasco-
Ibáñez
i tota la cervesa que beuré.

I què vindrà després de tu i de mi
quan ens dibuixen les tardors la
pell?
Silencis llargs de biblioteca tensa
que en pau descansen del
coneixement,

una vesprada, confidències curtes,
cançons d'amor escrites en papers
i el fum d'una calada que pregunta
que què collons em passa
últimament.

Els dies passen, sempre octubre
espera,
i les vesprades guarden *els diners*
per a comprar uns anys de
joventut;
amb la certesa de valdre molt
menys

que tot allò que costí de parir;
Comprar el dies quan cantava Al
vent,
allà quan no existia cap fissura
per descobrir Raimon en calçotets.

I què vindrà després de tu i de mi
si no atiní en saber voler-te més?

Si s'ha posat a ploure com plovia
el dia que ens callàrem un adéu?

L'heroi pasmat

Un amor de residència
té l'heroi abandonat,
totes les penetes guarda
en la conca de la llar.
Una cambra sense vida
i una vida sense amar,
com un codi de batalla
per suar el matalàs.

Sóc l'heroi que busca causa,
el rebel sense jornal,
cada dona que estimara
fou matèria per cantar.
Totes les meues penetes
les guanyí anant a destall
i ara jugue al solitari
de l'heroi davant la llar.

El record no m'enverina,
m'ha matat la soletat
i aquesta pell d'heroi de còmic
que no es deixa acariciar.
Les penetes porte escrites
al meu rostre de covard
pels arraps de la memòria
i els besos que no he donat.

Totes les penetes, totes,
te les vaig a encomanar
com si al súper te *n'anares*,
te *n'anares* a comprar;
i quan tu me les portares
sense un bes per a tornar
en el cor d'un tupperware
se'm secarà el llagrima

Cinc o sis

M'hauràs vist mil vegades
o només cinc o sis,
passar pel teu davant
a ple dia i de nit,

m'alerta des de lluny

el flaire de l'encís,
el trobador de barra
que aspira els teus sospirs,

m'hauràs vist mil vegades
o només cinc o sis,
a l'ombra d'un balcó,
a la fresca del riu,

si mires tan alta,
si et banyes amb gesmil,
no hi haurà prou finestra
per poder haver-me vist,

m'hauràs vist mil vegades
qui pot ser eixe xic?
Les torres m'ho pregunten
i amb la mirada ho dic,

jo sóc qui beu cervesa
o el jove que somriu,
aquell que creua el pont
passat de gots de vi,

qui besa altars de lluna,
qui els passos porta escrits,
qui marxa pels carrers
com devot pelegrí,

t'he vist en l'aigua nua
al sud de tot camí,
al fons de cada copa,
als marbres abassís.

I al teu costat ser?
Quan et mogues del llit,
famèlic insaciat
paràsit del desig.

M'hauràs vist mil vegades
o només cinc o sis.

Del Carme a l'Arenal
cantant el cheek to cheek,
del Carme a l'Arenal
cantant el cheek to cheek.

Les vides no viscudes
en tu les tinc dormint,

no tindrè una mort segura,
que en tindre cinc o sis,

i després de cada mort
floriré els teus jardins
enredat a les reixes
que m'enlairen al teu pit.

Recorda'm per a sempre,
perquè no he de morir,
jo he de regnar a un pati
on sempre és mes d'abril.

Recorda'm per a sempre,
perquè no he de morir,
jo he de regnar a un pati
on sempre és mes d'abril.

M'hauràs vist de vegades
però te'n queden més de mil,
m'hauràs vist de vegades
però te'n queden més de mil.

La gran diada

Carrer de Dalt, carrer de Baix,
corrent la gent he vist passar,
carrer de Dalt, carrer de Baix,
el món que corre i tu no estàs.

Rellotge Vell i Micalet,
les cames llargues van corrent,
Rellotge Vell i Micalet,
un cor i un altre fan carrer.

Serà la gran Diada
quan tu m'estimes massa.
Serà la gran Diada
un bes de matinada.

Sant Nicolau i vora riu,
tothom desperta i diu que sí,
Sant Nicolau i vora riu,
les roses tendres fan camí.

El pont de Fusta i Triador,
el que recula menja pols,
el pont de Fusta i Triador,

les figues dolces en tardor.

Serà la gran Diada
parar tots dos la taula.
Serà la gran Diada
un mos en cada galta.

Carrer la Pau, carrer Jesús,
i encara tu no t'has mogut,
carrer la Pau, carrer Jesús,
un niu de llunes fan els ulls.

Serà la gran Diada
quan tu m'estimes massa.
Serà la gran Diada
fer junts la caminada.
Serà la gran Diada
un bes de matinada.